

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Pavla Kumprechta, ve věci žalobkyně **Centrum 2000, a.s.**, se sídlem Praha 4, Nusle, ul. 5. května 1640/65, zast. JUDr. Michalem Tintěrou, CSc, advokátem se sídlem AK v Mělníku, Pražská 532, proti žalovanému **Krajskému úřadu Královéhradeckého kraje**, se sídlem Pivovarské nám. 1245, Hradec Králové 3, PSČ 500 03, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. prosince 2008, č.j.: 19463/DS/2008-Nv, t a k t o :

I. Žaloba se z a m í t á.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žalovaným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Městského úřadu Špindlerův Mlýn ze dne 29. 9. 2008, č.j.: 1368/08-SSÚ, jímž uvedený prvoinstanční správní orgán nepovolil žalobkyni „připojení nemovitosti - pozemkové parcely č. 96/16 a 100/3 k místní komunikaci na p.p. č. 924/2, vše v k. ú. Špindlerův Mlýn“, a toto rozhodnutí potvrdil. Odůvodnil je v podstatě následujícím způsobem.

Předně uvedl, že se jedná o připojení nemovitosti žalobkyně na místní komunikaci p.č. 924/2 v kat. území Špindlerův Mlýn, která je ve vlastnictví města Špindlerův Mlýn a že ve věci bylo rozhodnuto podle § 10 zákona č. 13/1997 Sb. o pozemních komunikacích, v platném znění. Nato žalovaný shrnul námitky žalobkyně pokračování

30Ca 19/2009

-2-

uvedené v jejím odvolání proti prvoinstančnímu správnímu rozhodnutí, jehož soulad s platnými právními předpisy zkoumal. V souvislosti s tím nechal přezkoumat i negativní stanovisko Policie ČR, Okresního ředitelství, dopravního inspektorátu, Trutnov k požadovanému připojení jeho nadřízeným orgánem Policií ČR, Správou Východočeského kraje, Hradec Králové. Nato konstatoval věcnou správnost odvoláním napadeného rozhodnutí.

Poukazoval přitom na znění § 10 odst. 4 písm. b) zák. č. 13/1997 Sb., podle něhož si příslušný silniční správní úřad před vydáním povolení o připojení sousední nemovitosti k místní komunikaci vyžádá předchozí souhlas vlastníka dotčené pozemní komunikace a předchozí souhlas příslušného orgánu Policie České republiky. Za rozhodující pro posouzení dané věci měl žalovaný to, že vpředu zmíněné předpoklady k vydání povolení o připojení nemovitosti žalobkyně k místní komunikaci splněny nebyly.

Silniční správní úřad tak podle žalovaného naplnil své procesní povinnosti, když dostatečným způsobem zjistil skutkový stav věci, řádně ji projednal s účastníky řízení, přičemž výrok napadeného rozhodnutí má podle něho oporu jak ve skutkových zjištěních obsažených ve spisu, tak v platné právní úpravě.

Žalobkyně napadla rozhodnutí žalovaného včas podanou žalobou, přičemž žalobní námitky shrnula do čtyř okruhů. Předně namítala, že správní orgány zúčastněné na řízení nepostupovaly v souladu s § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb. správního řádu, když jí neumožnily před vydáním rozhodnutí vyjádřit se k jeho podkladům. Dále poukazuje na obecnost a vágnost odůvodnění žalovaného rozhodnutí (viz např. pouhé citování komentáře z knižně vydaného zákona o pozemních komunikacích či obecné, nic neříkající závěry), jakož i jeho nepřipadnost, když své postupy žalovaný odůvodňuje principy dobré správy, tvrzením, že rozhodl na základě zásady procesní ekonomie, aniž by bylo z rozhodnutí zřejmé, co tím myslel. Tyto zásady však nemohou jít k tíži účastníků řízení. Konečně pak žalobkyně namítala, že se žalovaný nevypořádal s odvoláním v celém rozsahu, aniž by však konkrétně uvedla v jakém směru. Z těchto důvodů se žalobkyně dovolávala nepřezkoumatelnosti žalovaného rozhodnutí.

V závěru žaloby pak uvedla, že žalovaný opírá žalované rozhodnutí o nesouhlas města Špindlerův Mlýn s připojením jejího pozemku na místní komunikaci, který však není řádně odůvodněn. Podle žalobkyně neměl být takový nesouhlas jako podklad rozhodnutí přijat, když není zřejmé, zda vůbec vychází ze

situace na místě, zda ji hodnotí objektivně a v souladu s veřejnými zájmy. Zásadním podkladem měl být podle ní územní plán sídelního útvaru Špindlerův Mlýn a z něho plynoucí funkční určení pozemku, o jehož připojení k místní komunikaci jde.

Vzhledem k tomu žalobkyně navrhovala žalované rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný se vyjádřil k žalobě podáním ze dne 17. 2. 2009. Uvedl v něm, že
pokračování 30Ca 19/2009

-3-

obě parcely (p.č.96/16 a p.p.č.100/3), o jejichž připojení jde, jsou vedeny jako trvalý travní porost bez určení využití ve vlastnictví žalobkyně. Prvoinstanční správní orgán podle něho postupoval v souladu s platnou právní úpravou a ustálenou praxí a k vydání rozhodnutí o uvedené žádosti si vyžádal závazné stanovisko dotčeného orgánu státní správy odpovídajícího za veškerá opatření týkající se bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích (Policie ČR, dopravního inspektorátu Okresního ředitelství v Trutnově) a taktéž stanovisko vlastníka místní komunikace, na níž by mělo být připojení vybudováním sjezdu provedeno, tj. města Špindlerův Mlýn. Zahájení předmětného správního řízení bylo řádně oznámeno veřejnou vyhláškou a doručeno známým účastníkům řízení. Oznámení obsahovalo, m.j., poučení o tom, že účastníci řízení mohou uplatnit své připomínky a námítky ve lhůtě do 20 dnů od doručení oznámení a že mohou nahlédnout do spisu a podkladů předmětného řízení. Vzhledem k tomu, že postup a náležitosti k vydání předmětného rozhodnutí jsou striktně dány platnou právní úpravou a samostatné opravné prostředky proti podkladům pro rozhodnutí (stanoviskům účastníků a dotčených orgánů) nepřicházely v úvahu, nebylo důvodu „zdržovat“ řízení výzvou účastníkům k vyjádření se k podkladům, když žalobkyně ani jiný účastník v průběhu řízení žádné návrhy ani připomínky k provedení dalších úkonů nevznесли a jiné než zákonem předepsané úkony prováděny nebyly. Jak odvolání tak žaloba brojí pouze proti stanoviskům účastníka (vlastníka místní komunikace) a dotčeného státního orgánu (Policie ČR), která jsou pro rozhodnutí správního orgánu zásadní a závazné a žalobkyni byla zřejmě známa již v době podání žádosti.

Žalovaný se neztotožnil s tvrzením žalobkyně, že by byla daná rozhodnutí nepřezkoumatelná, když jejich závěr je dán náležitostmi, které nemohou být žádnou správní úvahou a posuzováním změněny, resp. které by nemusely být správním orgánem respektovány. V platné judikatuře, (např. v rozhodnutí NSS sp. zn.: 7 A 123/2002, uvedeném v SJS 265/2004), je mimo jiné uvedeno: „Vyjde-li silniční správní úřad při svém rozhodování podle § 31, odst. 2 zákona č.13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ze stanoviska Policie ČR, neporušuje § 3, § 32 odst.1 ani § 47 správního řádu, neboť správní orgán je tímto stanoviskem vázán, nemůže do něj zasahovat, resp. nutit Policii ČR jeho obsah měnit.“ Ustanovení § 10, odst. 4, písm. b) zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích v platném znění, podle kterého bylo uvedené správní řízení vedeno, stanoví, že: „Příslušný správní orgán si

před vydáním povolení, .. o připojení sousední nemovitosti k silnici nebo místní komunikaci, vyžádá předchozí souhlas vlastníka dotčené pozemní komunikace, a jedná-li se o dálnici nebo rychlostní silnici, též předchozí souhlas Ministerstva vnitra, v ostatních případech předchozí souhlas příslušného orgánu Policie České republiky.“ V daném případě bylo navíc vydáno správní rozhodnutí podmíněné závazným stanoviskem ve smyslu § 149 odst. 3 správního řádu, a za situace, kdy orgán policie nedal souhlas s připojením. V takovýchto případech se další dokazování neprovádí a žádost se zamítne, respektive v dané věci nebylo povoleno připojení.

Vzhledem k uvedeným skutečnostem žalovaný navrhoval žalobu zamítnout.

pokračování

30Ca 19/2009

-4-

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“). Učinil tak bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s.ř.s., když žalobkyně s tímto postupem výslovně souhlasila a žalovaný se k výzvě o možnosti rozhodnout ve věci bez jednání ve lhůtě dvou týdnů od doručení této výzvy nevyjádřil. Krajský soud měl proto v souladu s citovaným ustanovením zato, že s rozhodnutím bez nařízení jednání žalovaný souhlasí. O tom byl žalovaný ve výzvě výslovně poučen. Dospěl přitom k následujícím zjištěním a právním závěrům.

Z předloženého správního spisu krajský soud zjistil, že poté, co žalobkyně dne 9. července 2008 podala u Městského úřadu Špindlerův Mlýn žádost o povolení připojení pozemků parc. č. 96/16 a č. 100/3 v kat. území Špindlerův Mlýn k přiléhající místní komunikaci, oznámil tento správní orgán zahájení správního řízení o ní veřejnou vyhláškou ze dne 28. 7. 2008, č.j.: 1368/08-SSÚ. V rámci něho opatřil k této žádosti v souladu se zákonnými požadavky stanovisko vlastníka přiléhající místní komunikace parc. č. 924/2 a vyjádření příslušného orgánu Policie České republiky k ní. Město Špindlerův Mlýn vyslovilo s požadovaným připojením nesouhlas v dopisu ze dne 13. 8. 2008, č.j. 1368/08-SSÚ, a rovněž Policie ČR, Okresní ředitelství, dopravní inspektorát, Trutnov se zřízením sjezdu pro napojení uvedených pozemkových parcel žalobkyně na místní komunikaci vyslovil nesouhlas (viz jeho vyjádření ze dne 24. srpna 2008, č.j. ORTU-64-181/Čj-2008-06). Poté již Městský úřad Špindlerův Mlýn ve věci dne 29. 9. 2008 rozhodl, přičemž ve správním spisu není žádná listina, z níž by bylo zřejmé, že by dal žalobkyni před vydáním rozhodnutí ve věci možnost vyjádřit se k jeho podkladům, jak vyžaduje § 36 odst. 3 správního řádu. V tom bylo třeba žalobkyni přisvědčit, stejně jako tomu, že ani zásady procesní ekonomie či principy dobré správy, zmiňované žalovaným, nemohou být používány na úkor základních procesních práv účastníků správních řízení. To by ostatně o principu tzv. dobré správy nebylo možno ani hovořit.

Krajský soud musil přisvědčit žalobkyni i v tom, že se odůvodnění žalovaného rozhodnutí opírá (částečně) i o obecná konkrétněji nepodložená tvrzení v rozporu s požadavky § 68 odst. 3 správního řádu kladenými na odůvodnění rozhodnutí. Vzdor tomu si však krajský soud nemyslí, že by v důsledku toho bylo žalované rozhodnutí nepřezkoumatelné, že by jeho nepřezkoumatelnost měla spočívat snad v jeho nesrozumitelnosti či nedostatku důvodů nebo že by došlo k takovému porušení ustanovení o řízení před správními orgány, že by to mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci. Ostatně ze samotné žaloby je zřejmé, že žalobkyni je dostatečně známo, z jakých důvodů nebylo vyhověno její žádosti (nesouhlas vlastníka místní komunikace a nesouhlas příslušného orgánu Policie České republiky), přičemž ani důsledné dodržení procesních postupů ze strany rozhodujících orgánů státní správy v dané věci by na těchto skutečnostech v případném dalším (novém) řízení nemohlo nic změnit. Tato skutečnost jednoznačně plyne z ustanovení § 10 zákona č. 13/1997 Sb., které stanoví podmínky pro připojování pozemních komunikací.

pokračování

30Ca 19/2009

-5-

Podle jeho odstavce čtvrtého písmene b) si totiž příslušný silniční správní orgán před vydáním povolení o připojení sousední nemovitosti k místní komunikaci vyžádá předchozí souhlas vlastníka dotčené pozemní komunikace a jedná-li se o místní komunikaci, souhlas příslušného orgánu Policie České republiky. Při nesouhlasném stanovisku vlastníka dotčené pozemní komunikace vydaném na základě citovaného ustanovení proto nelze žádosti o povolení připojení sousedních nemovitostí k místní komunikaci vyhovět, ani kdyby v souvislosti s tím vedené řízení bylo zcela bez vad. Přitom souhlas či nesouhlas vlastníka dotčené pozemní komunikace dle § 10 odst. 4 písm. b) zákona č. 13/1997 Sb. není závazným podkladovým stanoviskem a krajský soud není oprávněn takové stanovisko přezkoumat na základě § 75 odst. 2 s.ř.s. Dané žádosti však nebylo kromě toho možno vyhovět ani z důvodu negativního stanoviska příslušného orgánu Policie České republiky. Pokud pak žalobkyně měla za zásadní podklad pro rozhodnutí v dané věci příslušný územní plán města, dlužno konstatovat, že pro rozhodování v dané věci podle uvedeného zákonného ustanovení je tento dokument právně irelevantní. To samozřejmě neznamená, že by neměl mít vliv na rozhodování vlastníka předmětné místní komunikace při udělování souhlasu k připojení, ovšem to je již otázka jiná.

Vzhledem k uvedenému krajskému soudu nezbylo, přes výše zmíněná procesní pochybení správních orgánů, žalobu proti žalovanému rozhodnutí podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítnout. Za daného skutkového stavu věci (negativních podkladů rozhodnutí) totiž nebylo a není možno rozhodnout ve věci jinak.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. Krajský soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť

žalobkyně neměla ve věci úspěch a pokud jde o žalovaného, krajský soud nezjistil, že by mu nějaké náklady v souvislosti s podáním žaloby vznikly.

P o u č e n í :

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s.ř.s.).

Proti pravomocnému rozhodnutí je přípustná kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu, kterou lze podat z důvodů a za podmínek uvedených v § 102 a násl. s.ř.s. ve lhůtě dvou týdnů po doručení rozhodnutí prostřednictvím Krajského soudu v Hradci Králové. Pro tento případ by musel být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 s.ř.s.).

V Hradci Králové dne 26. února 2010

JUDr. Jan Rutsch, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Martina Telecká